

CARUL CĂMINULUI

ORDINĂMĂNTUL SIMULULUI

SAPTAMÂNAL DE LUPTA POLITICA ȘI SPIRITUALA 4 PAGINI 2 LEI

ANUL II, Nr. 89 6 Septembrie 1936

Director: † MIHAIL STELESCU

(22 Noembrie 1934 - 16 Iulie 1936)

Redacția și administrația: Cal. Victoriei, 142 București III

Abonamentul anual 100 lei
Instituții și Autorități 1000 lei
In străinătate 500 lei

Manuscrisele nepublicate nu se inaploază, se ard

Redactor-șef: ALEXANDRU TALEX
Telefon: 4.28.86

APARE JOIA

EUROPA la porțile Madridului

Orice colaborare europeană, inspirată de scopuri cu resort și diplomați, prin aventurile scontate de pirajii păcii lumii (delegații permanenți ai statelor europene) trebuie socotită de definitiv eşuată. Sentimentul inutilității lucrurilor omenești își sârbește inima și-și scoate din circulație intențiile unui act al înțelgerii de conviețuire europeană. Pacea, incensurabila, pudica, adulața, grijulie, gureșă pace cu front mondial, în aceste împrejurări internaționale atinse de schizofrenie, prezintă un schimb de vederi periculoase și un violent aspect de meschinării omenești.

Pacea europeană — cea morală s'a dovedit inoperantă — a ajuns o ruginată costelivă „destul de majoră” și extrem de periculoasă, prin însăși propunerea și examinarea ei. Vasta și națională mclărie din Spania a reușit să atragă atenția politică a unor Leon Blum, Adolf Hitler, Benito Mussolini, Trotzki, Litvinov, Anglia, prin sosul oportunismului pentru eventuale expansiuni sau subversive relații diplomatice. Toate aceste „personalități” au scos în față, ca soluție definitivă și universală a înjunghiarilor spaniole — o tîmpenie colectivă: un demers pentru umanizarea baionetei, revolverului și a tunului.

Adică, le impun spaniolilor îndărași, principiul de luptă și de viașecție militară după un cod special cazon alcătuit de confărinșe, pacte, floricele stilistice sau metale eroice insondabile. Parcă luptele intestinale din Spania — deslănțuite din motive mali — mai serioase decât își pot închipui hărcile marilor puteri europene — s'ar lăchida cu un rahat, apă rece sau cu „Neamul Românesc” organ oficial al bărbii torghiste, această piatră funerară pe care-o suportă de 40 de ani spiritalitatea românească.

In numele umanității — a nu se confunda cu omeneșul — se „lucrează” Europa după convențiile codului secret al realităților politice din

1) Italia-Germania.

2) Franța-Rusia.

3) Anglia, ca orice chibit care se respectă, privește, poartază, se retrage un tur, două, trei și revine să nu scape partida din mână fiindcă niciodată „caniota” nu pierde. (Vezi „Anglia” 1930-1936 caz concludent).

Și se invocă, pentru cetățenii Europei, ca suprem argument de băgarea degetelor în ochi, la cauzele determinante ale „cadavruului” spaniol, când problema religioasă, când problema agrară, nițelș iubirea de patrie, de neam

și de pace și onor și din când în când demența sângelui spaniol. Și sub pavilionul strein și ad-hoc al aplicării principiului de neintervenție în Spania, adică al statelor cari aplică interdicția exportului de arme destinate mar-deiașilor spanioli, fiecare Stat caută un „casus belli” economic-financiar și-și trage spuză pe moșul științific.

Se interzice categoric negoțul cu arme de război, pe cale deschisă și se exploatează lipsa de muniții spaniole pe toate drumurile marii diplomații europene

Singur Litvinov —

— gingaș și candid face poezii... Adică, omenii i-a trambit două mii de ani, până la nașterea lui Litvinov, ca să cunoască

1) noțiunea agresorului,

2) sancționarea statelor cari se sustrag aplicării represiviunilor,

3) pactul securității colective.

Fiindcă, astăzi, nu mai este permisă încăderarea fără să fi depus în prealabil o petiție trimbată la Liga Naționaliilor care trebuie să revizite. plus un memoriu care să ateste vaste și profunde cunoștințe în delinirea agresorului din partea beligeranților. Și toate aceste „profunde chestiuni și principii” s'au poarte ștampila specialității cassei Litvinov.

Totuși, imi place să cred că eroii și patrioții spanioli, încărați după toată arta și maniera militară „tip 1936”, de s'au făcut din unu zece și din zece o sută, habar nu aveau și nici nu au de ce e aia agresor. Acum, să sperăm că știu. Fiindcă d. Litvinov a vorbit. Numai cucoșilor le e permis să se bată fără a cunoaște definiția agresorului. Și

Intre timp, reprezentanții statelor se sprintsesc fie la Roma, Londra, Berlin, plutesc ca un dop pe lături și statele, de la distanță, acceptă ultima internațională:

FIECARE FACE CE POATE ȘI CUM POATE

Păntecelul Spaniei va fi străbătut de aceleașe crampe și gaze fără motive și cauze directe. Deo camdată Europa a ajuns la porțile Madridului. Și'n fiecare baionetă spaniolă, pacea lumii sângerează cu burta deschisă spre ceasul care s'a urcat deasupra norilor cu gurgule de plumb și miros de pucoasă.

Victor V. Martinescu

Front împotriva dictaturilor de dreapta și de stînga

Falimentul fascismului roșu

de Alexandru Talex

Sângele nevinovat, care în clipele acestea, udă pământul Rusiei, ne silește să fixăm în câteva articole, cu date și concludii, opinia noastră față de comunism. Cu atât mai mult cu cât „stînga” împămîntenește în lupta ei socială, argumentele sângeroase ale „dreptei”, ceace-o orimă dublă: față de teorie și umanitate.

Acum câteva zile, la Moscova, au fost asasinati, din ordinul lui Stalin, cei 16 „trădători ai patriei și umanității” (sic!): Zinoviev, Kamenev, Smirnov, Bakalev, Mratchevski, Dreitzer, Ter-Vaganian, Reingold, Pikel, Goltzman, David, Lurie, Berman-Yurin, Lurie, Olberg și Evdokimov. „Executarea” s'a comis pentru „salvarea revoluției”, cocolosindu-se adevărul, prin comunicate cenzurate și debateri măsluite în presă...

In situația internațională de față, când teroarea fasciștă de gătește și declanșează, mai în fiecare țară, războaie civile sub pretextul unei „desrobiri naționale” și a unui „front împotriva comunismului”, eând într'nele State, cum e Spania, a și început masacrul inocenților. — actul de violență și asasinare în masă dela Moscova năruce, pară, ultima speranță de desrobire și umanizare a popoarelor.

Comunismul, teoretizat și predicat ca o religie a nonviolentei ca o năzuință supremă de tușfărire și salvare a celor răstigniți pentru dreptate, se dovedește practic o monstruoșitate, fără seamăn în istorie. O idee generoasă, masianică, înnoitoare și etern umană, pentru care și au dat duhul legiuni de bolzi incandescenti și muncitori desnădăjduiți, s'a transformat din cauza unui lichelim dictatorial, în cea mai grozavă teroare: fascismul roșu. Adică, călcăiul care pretinde că oblađueste „prin popor” și asasi-nează „în numele proletariatului”.

constiente, statornice și chibzuite, care nu se clintesc la prima ciocnire, nici nu izbucnesc pentru orice nedreptate și nici nu se lasă doborâte la cea mai mică înfrângere”. Rezultă de-aici că revoluțiile sociale se fac pe temeiul unei idei și în colaborare cu o masă luptătoare, conștientă și unitară pregătită. De conștienta revoluționară a maselor, de sănătoșna lor educație și de calitatea eroic-umană a conducătorilor, depinde soarta revoluțiilor și statornicia roadelor lor.

Comunismul, cu oarecari rețușări, e o doctrină fără curș. Ba mai mult: cu toată cangrena sovietică, de acum, rămâne singura salvare în viitor a umanității. Comuniștii după ce au dăscălit pe om, decenii întregi, în elipă eând i-au dat puțerea, cea mai cumplită teroare s'a abătut asupra Rusiei. Căuza? Revoluția sovietică a nesocotit evoluția proletariatului rus. Nepregătiții și numai răscolliți, țărării ruși s'au trezit pe baricade, revendicând, nu libertăți și așezăminte se decurgeau dintr'o idee stântă,

Prin definiție „stînga” luptă împotriva teroarei fascistismului „dreptiștii”, care opune încercări de eliberare a maselor jugul dictaturii și al executiilor sumare. Marx și Engels, teoreticianii comunismului, au fost împotriva violentei „ca singur factor hotărâtor al istoriei mondiale sau ca singur proambul necesar pentru a obține tot ce vrei”. Iar Karl Kautsky, alt teoretician al marxismului, în lăutură războiului civil ca mijloc de luptă inter-clase. „Lupta revoluționară, serie Kautsky, e o luptă de masse orkanizate și

de Alexandru Talex

(Continuare în pag. II)

TINERETUL DE AZI

Curentele politice au întors legenda mitologică. Azi, „nu Saturn își înghit de oii pe proprii săi fiii, ci fiii înghit de oii pe părinți”. Dela război Incoace, trăim în cultul și sub vraja cuvântului „tineret”. Conflictul dintre generații e veșnic în clootire. Generația matură, care a răscumpărat această glie românească, cu propriul ei sînge, e pe punctul de a fi scoasă din circulație. Pe firimentul vieții sociale, apar legiuni, cohorte, batalioane de iconoclaști, ce sunt încă lipsiți de pregătire și disciplină interioară.

Politica „naționalistă” de sabotare a cărții și a omeneii a fost isvorul dela care s'au adăpat aceste legiuni, cari sunt stăpînite de principii „revoluționare”, bazându-se pe forța pumnului, dornici de cuplele vii, veșnic în aureola căminelor moderne, având deplină libertate, în manifestări, frecventând localurile de noapte, având deplină convingere că sunt complet formați, a înfrunța mărcinișul vieții, se avântă și se distrug.

Votul universal este rețrenul întregiei contingente politice, căzându-i victimă, acest tineret mernecar. Disciplina tineretului de azi e perimată. Unde găsim tineri cari să respecte pe bătrâni? Care e caracterul generației postbelice, eând nu recunoaște autoritatea legii și prestigiul maturilor cu răspundere? Mai poți conta pe sufletul și constructivismul ei când își găsește reazimul vieții în revolver și pumn ? ?

Tineretul actual, văzut prin prisma obiectivității, e complet anarhic și sterp de calități; în schimb se bucură de-o reputație ceneșie sub sceulul vițurilor. In această situație, se așteaptă o nouă regenerare a întregului cuget românesc, spre un nou climat mai ozonat. Neamul nostru, e lipsit de valori și caractere, lipsit de elemente corespunzătoare imperativului vremii. N' avem personalități cari să triumfe prin curajul răspunderilor și spiritul critic

Prea puțini sunt acei cari și-au putut domestici bestia deordinei, din gânduri și suflet. Tineretul cărturar, încă nevicat de moravurile contemporane, justifică prin existența lui intransigentă, speranțele de regenerare umană și rațională. Credem, cu încăpătănare, că elitele neprihănite ale tineretului vor birui mascarada contemporană, opunând rezultatele negative ale unui anumit tineret „constructiv” și demagog,

un apostolat sincer, întemeiat pe realizări rodnice și adănc umane.

Spre un nou orizont, trebuie îndreptată această generație, care va lua în mână România de mâine, pe cari suntem dator să o creiem din trupul și sufletele noastre, spre a corespunde testamentului de sînge, lăsat de strămoși.

Oricine poate afirma că țara aceasta, așa bogată cum a descris-o Coșbuc și Vlahuță, e condusă de numere și nu de valori. Amalgamul vitorului din urnă și șperțurile celor de după paravan, conduc destinele acestei Californii, iar nu capacitățile cinstite și demne de chemarea zilei.

Când s'a mai pomenit, ca un copil să bea și să lumeze, cot la cot cu părintele? A disprețui biserica și pe Dumnezeu, era o crimă; cuvântul „Patrie” era monedă de aur pur, nu aliaș de-o calitate ordinară. Azi, toate acestea au devenit banalități. Pe buzele fiecărui tânăr frează o-brăznicia și superficialitatea în acțiune.

Ordinea și disciplina au creat marile personalități cu trecut istoric, realizând state cu granițe eterne. Sub cronometria vremii putem să ajungem la adevărata noastră viață biologică, sufletească, familiară și socială, fără de care, un stat, un sat și un individ, se ruinează.

Îndemnăm tineretul spre o re-întoarcere la cuminiențe, omenie și cultură. O țară nu se conduce, cu vorbe goale, iar ocupațiile sociale contemporane cer pricepere, conștiințozitate și cumpătare. Cu satulul niciodată nu s'au făcut desrobiri sociale. Și nu e crimă, mai mare, decât asasinarea a-propoelui, ca un suprem argument în lupta de idei.

Tineretul să recitească istoria politice și culturale noastre. Și au să vadă, pretutindeni, un continuu efort de promovare a moștenirii înaintașilor și de civilizarea a statului și poporului românesc. Ca să putem isbândi, noi tineretul, avem nevoie unei continuități în tradiții și a unei lupte fără cruțare împotriva celor cari încearcă să ne asasineze năzuința, ruminia și desrobirea.

Strigătul de alarmă e: Desmeticiți-vă, puneți mâna pe cărți, umpleți-vă sufletul de jertfa lui Iisus, și porniți ameliorarea vieții naționale, afundându-vă sincer în mocirla socială, pe care aveți datoria s'o svântăți cu prețul sângelui voștru.

Gheorghe Dungan
învățător

„Stînga” și libertatea gândului

D-l D. V. Barnoschi mi-a făcut deosebita cinste de a răspunde print'r'o scrisoare la articolul meu „Trei Trădători”, publicat în „Cruciada Românismului” Nr. 84 din 9 August 1936. Deși n'am nici un fel de învoire dela d-l Barnoschi de a discuta public problemele pe care mi le pune, imi voiu permite totuș de a o face, încredințat fiind că precizările pe care mi le aduce d-sa, contribuie la definirea structurală a „dreptei” și „stîngei” și cu aceasta la lămurirea unei pasionale probleme de orientare politică și socială. In această crădință, cunoscând formația intelectuală a d-lui Barnoschi mi-am luat libertatea de a-i anticipa conșimțământul și a încerca să-i comentez aci scrisoarea.

In articolul la care se referă d-l Barnoschi spuneam: „acei

care au chintensențat mai clar aspirațiile acestui neam nu și-au putut găsi înțelgerere decât — cum e și tragic — sau înspre stînga sau la stîrnii care locuiesc pe teritoriul nostru. Stere n'avea deschis decât presa din Sărindar, — d-l Barnoschi un intelectual de cea mai fină calitate și un român desăvârșit n'a găsit simpatie decât la francmasoni iar ospitalitatea gândului la Adevărul...”

D-l Barnoschi imi răspunde: „Nu scotocesc nici „tragic”, nici curios, că cea mai mare parte dintre intelectualii autentici, în tovrășia cărora m'ai pus, găsește „simpatie” și „ospitalitate” la Francmasonerie și în presa de „Stînga”.

Nu-i curios ci e firesc. Deviza creștinismului și a dreptei este: „crede, nu cerceta, cugetă ca

mine”. Deviza Francmasoneriei și a stîngii este: „cunoaște, cercetează, cugetă personal”. Deaceea suflete profund creștine și cu structura de dreapta măresc legiunile și gloria Francmasoneriei și a stîngii”.

Eu știu că d-l Barnoschi este un mason de proaspătă convertire și sunt încredințat că d-sa n'a devenit nici mai bine, nici mai rău român decât era mai înainte de aderența d-sale. Personal nu am nici un fel de patos împotriva francmasoneriei. Știu că oameni ca Mihail Cogălniceanu și Radu Rosetti au fost masoni, fiind însă în acelaș timp cei mai desăvârșiți români ai timpului lor. Imi dau seama totuș că dacă au fost așa, aceasta nu se datorește însă masnoeriei.

Când mergi pe un drum normal e și știi unde trebuie să ajungi. Și aceasta nu se poate ști la francmasoni. Teoria logicilor și a inițierilor este atât de complicată încât riști, fatal, la fiecare treaptă să greșești, pe nesimțite drumul. Și apoi am oroare de

jurăminte, de ceremonialuri, care să te lege forțat de un crez, de venerabili ca și de „căpitani”...

D-l Barnoschi desprinde clar erozia dreptei eând o acuză că propagă obscurantismul, însușind și devisa: „crede, nu cerceta, cugetă ca mine”. Nu știu de ce d-l Barnoschi acuză însă creștinismul de acelaș păcat. Eu imi permit să cred că divinitatea nu este susceptibilă de acelaș sistem de critică ca și doctrina politică. Criticând religia ajungi să o distruge, criticând un sistem social te perfecționezi. Dreapta pe care noi o combatem vrea să ridice doctrina politică la sacro-sanctitatea religioasă. Evident o erezie. D-l Barnoschi, din contră situația religia la nivelul doctrinelor politice, îndreptând asupra ambelor acelaș fel de argumente Socot o greșală.

Continuând d-l Barnoschi spune: „dreapta are de făcut evoluția conservatorilor englezi, care pentru a nu pieri „ca Spanioli pe corăbiile lor de lemn” și-au însușit principiile liberalilor!

Dreapta să adopte toleranța stîngii față de gândirea independentă, ca să aibă și ea preioșoa colecție ce-i lipsește, balastul cel greu al cugetării din punct de vedere militant.

Și nu-i „tragic” ci foarte bine că „stînga” servește țara dând intelectualilor doctrinari puțință să se exprime”.

Oare se poate vorbi de toleranța stîngii față de gândirea independentă? Panait Istrati a fost urmărit o viață întreagă pentru că a îndrăsnit să critice sovietismul. Nu mai de mult decât acum 3 zile Zinoviev a plătit cu cepul, îndrăsnind de a avea alte concepții decât ale puternicilor Rusiei zise proletare. Deosebirea între toleranța dreptei și a stîngii este că dreapta e brutal intolerantă, stînga șireată și insinuantă.

Cred că nu „toleranță față de gândirea independentă” formează piatra de hotar între „dreapta” și „stînga” ci din contră lipsa de toleranță este puntea de

legătură pe care adesea „apostolii” acestor lumi învechite se întalnesc pentru a exercita în comun tirania la fel de crude.

„Dreapta” a ignorat dintru început individul, complăcându-se adesea în abstracțiuni și refuzând de plano a se preocupa de soarta lui. Stînga a văzut această lipsă a dreptei și a pozat în apărarea omului, inventând pentru aceasta metode atât de complicate pentru a deveni nerealizabile și căuțând în acelaș timp să isbească în realități certe: națiunea, religia. Am avut în față și avem încă această alternativă: sau o orientare spre dreapta unde ți se dă posibilitatea să îngroși rândurile coriștilor de innuri patriotice sau spre stînga unde sub cuvânt că contribuie la ridicarea omului și se infiltrează negarea nației, a religiei, etc.

Dreapta rece și nepăsătoare n'a putut strănge la ea sufletele generoase, — le-a adunat Stînga în schimb și a căuțat să le exploateze pentru sine. Nu să le cultivate, să le exploateze. Stînga a fost fărnăcică și șireată. A făgăduit totul dar n'a dat nimic. N'a vrut libertatea gândului decât numai pentru a se întări pe sine și nici n'a luptat pentru sin-cera ridicare a omului. Tot ce s'a isbândit în aceste direcții a fost opera câtorva bărbați care au luptat pe deasupra clanurilor cum și a providenții care a jucat adese ori festa egoismelor în luptă.

In concluzie noi credem la fel ca d-l Barnoschi, că gândirea politică nu poate și nu trebuie să fie sacrosanctă, netolerantă sau excusivistă. „Balastul cel greu al cugetării independente” îl scotim și noi indispensabil ideii de progres. Noi credem însă cum crede d-l Barnoschi că această toleranță ca și sincera ridicare a individului se poate învâța dela „Stînga”. Se poate învăța însă dela intelectualii nelinefundați și neinteresați din rândul cărora d-sa face parte.

Mihail Gheorghiu

Omagiul suflării românești lui Mihail Stelescu

Serisoare deschisă partidului „Totul pentru bani”

Nevoia neamului nostru, mă face să vorbesc din adâncul inimei, fără pasiune și incojur. Am ajuns de răș pe drumul românismului, batjocorit de cicoi pribegi și smecheri, fără nici un pic de milă pentru acest neam.

Nu mă îndesc că aceste rânduri vor răvăși măruntaele „patriotice” ale căpitanului cea ce-l va îndemna să-și trimeată cirații să mă asasineze.

De fapt naționalismul codrenist este propovăduit de doi „apostoli” străini de aspirațiile acestui neam: d. Corneliu Codreanu de origine polon și d. Cantacuzino de origine ciociască și fanariot.

Bilanțul luptei noastre sociale e un șir întreg de asasinări. Ați ucis pe toți acei ce aparțineau cu adevărat neamului românesc, care luptau pentru desrobirea economică și spirituală și ca niște hoarde barbare ați trecut în goană nebulă cu pistolul și harda în mână, secerând și semănând anarhie și promiscuitate.

Lumea muncitoare e lipsită de orice ajutor, iar voi i-ați băut sângele și ciopărit trupurile. Plaiurile acestei țări v-au primit ca oșpeți, apele lor v-au adăpat ca pe niște însetați, câmpurile v-au dat hrană ca la niște flămânzi, țăranii v-au adăpostit ca pe niște misionari iar țara v-a răbdat crezând în omnia și spusele voastre. D-voastră însă, d-le Codreanu și d-le Cantacuzino, iiri veninoase, incapabile și desordonate, ați atras și exploatat curăția și credulitatea tineretului românesc, îndemnându-l să-și ucidă părintii.

Nu există nici o deosebire între Rusia de ieri. Spania de azi și România anarhiei voastre. Atunci când voi ați afișat ca fariseii firma „Totul pentru țară” v-ați întrecut cu ce-o puteți servi și ce-i puteți da? Voi două lichelle cari n-aveți nimic comun cu această țărănie și muncitorime, din sânul cărora v-ați recrutat untele; voi în ale căror vine nu curge nici o picătură de sânge românesc; voi doi venetici ticăloși, cari scufundați țara în crime, otrava anarhismului și a desbinării frățești din care cauză pușcăriile gem de cei rățâciți pe drumul narcotizării voastre? Voi ați dărâmat școala lui Gutenberg și a-ți sfărâmat biserica lui Cristos! Clădirile voastre sunt casele nebulului ridicare pe temelie de nisip! Voi, doi străini, puteți până în adâncul inimei și demascați de-atâtea ori de umbra voastră fanariotă și leahă în contra acestui românism ucideții mereu crezând că singura voastră mearie este omorul?

— „Afară cu voi străini!” Noi tineretul adevărat constructiv și revoluționar vom porni într-o luptă nebulă pentru reformarea unei țări prin doctrină, omenie, muncă, sănătate, cinste și adevăr. La o parte deci cu acei ce au pangărit altarul acestor sfinte crezuri!

Nu mai putem răbda tirania gardistă zilele trecute mi s'a comunicat circulara voastră în care vorbiți de o nouă crimă și despre deslanțuirea „revoluției legionare”. Am fost urmărit la Cluj, la Sibiu, Copșa mică, din

care cauză d. Francu, un coleg ziarist a fost nevoit să mă însoțească fiindu-i frică să nu fiu asasinat de cinci indivizi suspecți, mereu pe urmele mele. La Vatra Dornei unde ierbe cazanul neamului românesc împotriva voastră, am fost acostat de câțiva comandanți legionari în frunte cu dezerterul din armată Iacob Bighiu și Alexe Matei, spunându-mi că voi fi împușcat dacă mai vorbesc de „garda de fier” sau de Zilinschi Brauner pentru că așa e ordinul căpitanului leah (poterei din Igești). Mi s'au oferit în mod instistent sume, mi s'a vorbit despre echipa execuției și circulară etc., am trecut însă peste toate nepăsător, înștiințând despre toată această a autoritățile locale. Ei bine, Codrene (Zilinschi), când fusese vorba despre acest col. Igești și echipa No. 2 din 1933, eram erou; azi când nu mai cred în crimele tale sunt trădător și trebuie împușcat!?! Dar nu uita că la mine nu poate fi vorba de „trădare”, căci nu am avut ce trăda. Cel mult dacă poate fi vorba de o simplă demascare, în linia arătate de marea noastră cruciat Mihail Stelescu, singurul doctrinar al unui românism, cu adevărat desrobitor.

Ți-aduci aminte, deacolo de pe muntele Karau unde mâna ta criminală și plină de sânge împărăia Crucea albă ca răsplată în urma barbariei dela Pașcani și care Cruce eu am refuzat-o, spunându-ți că atunci când e vorba de ideal și credință se luptă nu se trisează, așa cum ți-e obiceiul, ascunzându-ți pe la gâzde suspuse. În timp ce băieții își dau duhul în luptă cu jandarmii?

Al uitat că atunci la Iași când mi s'a cerut jurământ nu l-am dat, spunându-ți că sufletul și dragostea mea de țară luptă sub spada ei, cu prețul vieții, fără a jură...?

Atunci ce-am trădat? Străinismul vostru? crimele voastre? și pericolul prăbușirii acestui neam care v'a adăposteste? Sigur că această imi este trădarea, pentru care voi niște venetici, săvârșiți crime ce întrec ferocitatea canibalilor. Trageți dar! dar trageți voi ticăloșilor! voi nemercitorilor! voi asasinilor! voi hatmanilor! Nu uitați însă că Mihail Stelescu nu a trădat, a început doar să vorbească înțet și scurt să nu fie auzit de cenzură, așa că adevăratele voastre grozavii nu sunt demascate.

I. G. Duca v'a trădat? Col. Neculcea v'a trădat? Manciu v'a trădat? Stere Ciometti v'a trădat? Teodorescu v'a trădat? Cu toate acestea uriașele lor corpuri zac în umbra pistolului vostru. Și acum când țara este scaldată în sângele acestor martiri, și plimbați cu barca ticăloșiei voastre omoritoare la porțile acelor ce-și plâng sângele și carnea neamului lui?

Dacă e așa veniți de trageți în școala sau în biserici, acolo unde ne veți găsi cu cartea în mână sau ruletându-ne.

Pășiiți repede căci după deal răsare soarele răsburării, celor căzuți pentru sfânta dreptate.

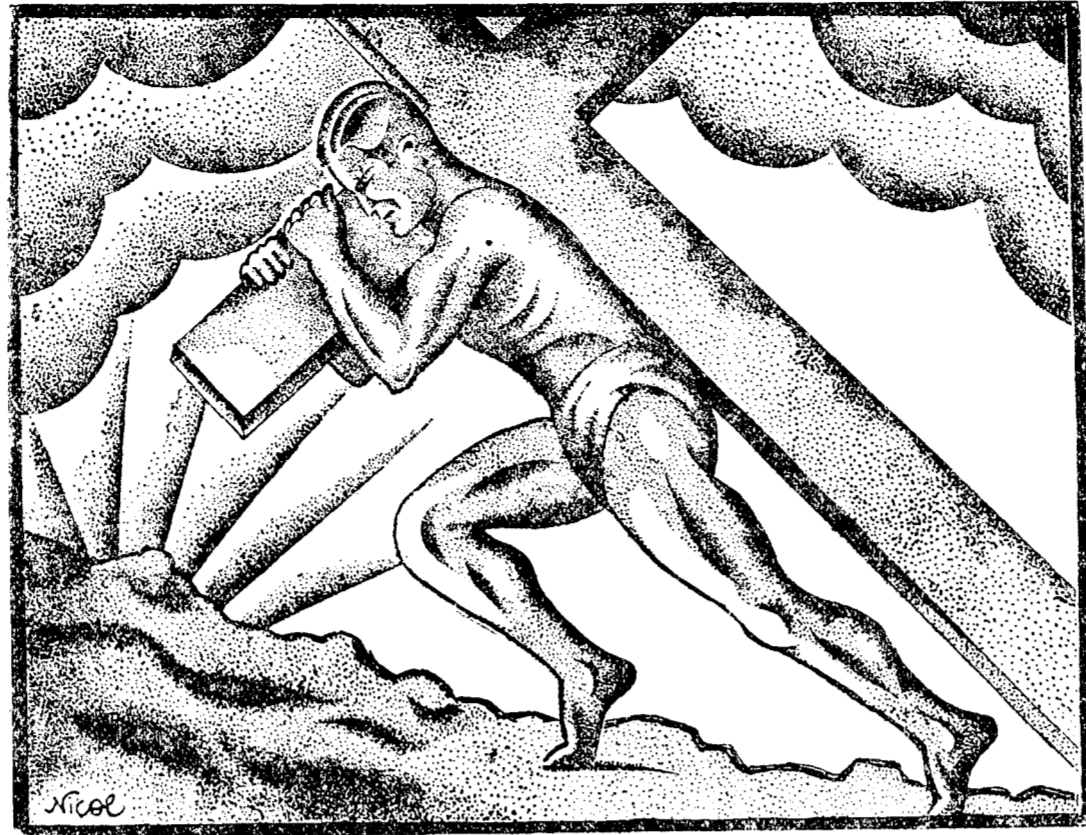
Până atunci eu însă pășesc rar și vorbesc tare: „Afară din țară cu veneticii!”

Gh. Scovarză

Comunicat

Facem cuvenită înștiințare pentru public și autorități:

1. NIMENI nu are dreptul și calitatea de a încasa vreoa sumă de bani, dela autorități sau particulari, în numele „Cruciadei Românismului”, decât numai cu autorizația prealabilă a redactorului-sef sau cu procură autentificată, de către organele judecătorești, îndeplinind toate formele legale.
2. Nu ne solidarizăm cu ORICINE s'a prezentat sau se va prezenta, în numele acestei gazete, pentru încasări de bani, care să fie la un moment dat subvenții provocatoare și obligatorii.
3. Orice sumă de bani, intrată sau eșită, trebuie contabilizată și efectuată numai de către administratorul autorizat, d. GHEORGHE MANOLACHE.
4. Se declară nule și neavenite TOATE cărțile de identitate și legitimații, cari nu vor purta semnătura redactorului-sef și data dela 15 August incoace.
5. Se declară nule și neavenite TOATE cărțile de identitate și legitimații, cari nu vor purta semnătura redactorului-sef și data dela 15 August incoace.
6. Aducem la cunoștință: nici un membru al „Cruciadei românismului”, nu poate angaja mișcarea noastră, pe-o linie politică și nici nu poate trata cu nimeni, probleme ce privește directivele noastre de viitor.
7. Pentru tot ceea ce privește organizarea și propaganda se va adresa d-lui ing. OSCARSTOENESCU, care e conducătorul Secretariatului organizării și propagandei cruciate.
8. D. ALEXANDRU TALEX, are exclusiv, conducerea și răspunderea gazetei.
9. Se exclude din organizație d. ION T. HAGIU, pentru incorectitudine și indisciplină.

Demisii senzaționale din „Garda de Fier”

Politica băteii și a revolverului, condusă cu atâta cinism și „curaj” de către „Căpitan”, a început să pună pe gânduri chiar pe legionari. Dezorientarea și glasul conștiinței zguduite adânc pe membrii și conducătorii Gărzii de Fier. Inșiși ei, reși nu le este permis așa ceva, au început să se îndoiască de justetea și siguranța drumului pe care sunt împinși.

În cadrele legionare, suflăte-le curate își dau vâilul după ochi și părăsesc, scârbite, can-grena care le-a otrăvit anii de tinerete și speranțe. Legiunii noi de tineri înșelați, exploatați, fără nici un rost în viață, pășesc pe drumul pocăinții și al reîntoarcerii la omenie...

Prima demisie:

CAPTANE,
Scriu aceste rânduri, nu din pofta publicității ci pentru a da alarma asupra pericolului, ce amenință țara, glasul și ordinele d-tale.

Sânt legionar, cu vechime și d-ta mă cunoști. Până acum câțava vreme am luptat chiar împotriva fratelui meu, Gh. Scovarză, care alături de Mihail Stelescu a luptat în cadrul „Cruciadei românismului”, pentru desrobirea d-tale și pentru desrobirea românilor de sub călețul exploataților și străinilor de neam.

Și-au făcut loc Căpitane, în mijlocul legionarilor, o seamă de cicoi, cari te-au încadrat și apoi ne mândrim cu crime, în loc de doctrină și apostolat social.

Iată ceace m'a îndemnat să demisionez, trăgând după mine un număr important de simpatizanți și aderenți.

Căpitane! nu admit crima și huligănia, ca principii politice. Și apoi, dela o vreme, nu mai pot admite ca d-ta, un înstrăinat de curând românizat, să te adăpi cu sângele și tineretea fiilor de români. Te întrec „căpitane”, căți ovrei ai ucis?...?

Nu mai români și încă dintre acei ce și-au cinstit neamul!

Așa dar, Căpitane, află că e timpul să-ți spunem: AJUNGU! nu te mai urmă. În-lătru, deci, cu străinii și asasinii

Luchian Scovarză
șef de sector

A doua demisie:

DOMNULE CODREANU,

În calitate de fost legionar și ca bun român, nu pot să-mi stăvilesc pornirea sufletului de-ați scrie câte ceva. Evident, voi fi plictisit poate de vrafal de scrisori ce le primiți, caro mai de care mai usturătoare. Spun „usturătoare”, pentru că toate te atacă, direct, demascând întreaga d-tale meschinărie.

Noi tineretul, în subordinele d-tale, am luptat cu perseverență, uneori până la exces, pentru izbândă idealului legionar. Și acest ideal, ni s'a spus la început că e: desrobirea neamului românesc de sub dominația lătelor jecmănitore și becnicie, care au ingenun-

chiat un neam, o cultură și în-săși orice speranță de reînscă-re în viitor.

Așa ne-ai legat la ochi! Dar, mare imi fu decepția când prin acte adevărate iese la lumină obârșia d-tale strălâ-nă. Nu ești român și huzurești, pretăluind sângele românilor, pe care-l verși fără îndurare și scrupul. Ești o ființă diabolică, care prin cuvinte mărețe și nobile, știi să arunci pe bie-ții tineri români în mistica asasinatului, promovât salvare a neamului. N'ai făcut tineretului o educație, dornică de-o luptă curată și creștinească, ci ai redesteptat în ei, besita u-mană setoasă de sânge. Îți place să curgă sânge, sânge românesc, toemai pentru că NU ești român.

Voi lupta, de-acum înainte și mă îndârjit, însă împotriva d-tale și a tuturor dusmanilor acestei țări. Nu mă îndoiesc de de-aci înainte, deosea după sânge îți va fi potolită sau nu. Însă cu un curaj, fără seamăn, noi, foști legionari, îți stăm împotriva și-ți strigăm: **MAL MULT NU-ȚI PERMITEM!**

Manole Manolescu
legionar

A treia demisie:

DOMNULE CODREANU,

Știi perfect de bine că am fost sub comanda D-tale. Ți-am fost un bun oștas, te ascultam cu incredere oarbă, pentru că eram fanaticizat de ideea D-tale criminală. Dece? Mă întreb și eu! Nu ar fi trebuit să am atâta încredere în D-ta. Ceace mă făcea să cred era că întotdeauna te băteau cu pumnul în piept. Lăudându-te că ești un bun român creștin și că ai demascat țara ruginită vei face o Românie nouă.

Asta mă determină să stau seut în fața d-tale și să sar orbeste în ploia de gloante a forțelor polițienești și jandarmi, fără să stau o clipă să mă gândesc, pentru că pentru cine mă jertfese? Nu eram orgolios, nu urmăream grade în legiune d-tale de mercenari, nu un blam pe pernița să capăt bani, ci stiam să mor, să-mi jertfese ultima picătură de sânge pentru desrobirea fraților mei, Români.

DOMNULE CODREANU,

Știu că are să te supere serisoarea aceasta, dar știi de ce ți-o scriu? Te întreb, pentru că poate ai uitat de toate cele ce ne îndrăngai în taberele din întregu țară.

Ți-aduci aminte când ne spuneai: „Măi! Voi sunteți aceia cari înălțați steagul României Noi! Voi sunteți aceia care știți să muviti, atunci când voi da eu ordin!” Noi așa înțelegeam să murim; dar cum să mori în fața tricolorului, când în frunța țării noastre dorsete să se uree o corectură cu sângele ei de polonez, ungur și neam? Ne-ai mintit, întotdeauna; ai crezut d-ta, că poate n'o să aflăm nicodată de unde vii și cine ești.

Iată! Acum te-am aflat! Cheia misterului e descifrată. Poate că nu aflam, dar Dumnezeu este purtătorul nostru de noare și cel care ne va conduce până la sfârșitul vieții noastre. Te-nsperpuț fiara drăcească ți-a înarmat mâinile cu aca-

armă ucigașă crezând că prin asta ai să ajungi bun român! Nu te vei sătura oare de atâta sânge? Nu socotești că e destul? Ai omorât pe Manciu, pe Stere Ciometti, pe Niță Teodorescu, pe Virgil Teodorescu, pe primul ministru al țării românești, I. G. Duca.

Intentional să omori și pe alții tot de acelaș rang. Ai înarmat mâna unei putere de comitații de sub comanda d-tale ca s'o trimeți la Așezămintele Brăncovenesti, pentru a suprima viața unui fiu al țării românești! Pe Mihail Stelescu.

De ce înarmezi mâna unor tineri inconstienți, fără să le dai cât de puțin răgaz să se gândească la consecința faptei lor odioase, extrem de odioase. Cum te simțea atunci, d-le Codreanu când umbrai cu paharul gol și așteptai să-ți cadă pradă fostul fruntas și marele român al acestei țări. Ți-ai ajuns scopolul, ți-ai umplut paharul din sângele lui! Mă întreb și te întreb, oare nu te-ai săturat? Tot vrei să mai bei?

Dece d-le Codreanu, Stelescu era vinovat? De trădare? Cum l'ai considerat trădător? Dacă a fost trădător și ai crezut că poartă culpa asupra lui, dece nu ai fost cavaler să-l suprimi atunci când l'ai chemat să-l judece la Tribunalul d-tale legionar.

Trebuia să ai îndrăzneala să arăți, întâi faptele d-tale cavaleresti, suprimându-l d-ta singur. Nu să înarmezi pe alții, să-i împingi la crimă și la distrugerea neamului românesc. Cum de îndrăznești d-ta să te numești fiu al Moldovei, când sângele d-tale c, cu totul străin de cel românesc; cum te poți numi un nou Stefan Cel Mare, Tudor Vladimirescu și Mihail Viteazul! Distanța dintre d-ta și ei e mare, ca dela cer până la pământ. Ei erau Români, d-ta ești leș! Pojșișă negi a-aceasta?

Eu cred că nu!

D-le Codreanu, n'ar fi mai bine să deslegi mâinile și min-ta acelor mii de tineri ce încă mai cred orbeste în d-ta? Dă-ți pe față minciunile, liberează-ți conștiința, scoate-ți masea după ochi. Nu mai răsuși pulpana sumanului ca o oate capic.

Spui, că stai în fața răspunderii! Așa se stă în fața răspun-derii?

Trimeți români în pușcărie, iar d-ta benchetuești cu oculte-le ciocotești?

Spui că nu-ți place banii! Dece pui mâna pe ei? Îți place să numeri mii multe? Cu dl. Vaida nu mai ești dumșu?

Ți-este frate de luptă, acum? Pentru ce-ai dat voturile cetățeni-lor d-ta lui creștarii?

Îți place creștarii? Văd c'ai lepădat țării și porți baine neamști. Mai dănuși spunea legionarilor că dacă te va prin-de cineva că iei bani să te impuște. Văd că tu te-ai impușcat nimeni. I-ai legat la ochi pe toți. Nici nu vor să vadă căte mii infuleci pe lună. D-le Codreanu, toată suflarea românească s'a deșteptat și stăm în fața conștiinței ei, entremurându-ne de asasinarea orbilă a țării noastre deputat Stelescu. Acum vrei să bei și sânge de marec. Termină d-le Codreanu cred că-ți ajunge!

Dimitrie Popa
comandant legionar

Situația dela atelierele comunale din strada Berzei

Uitați de Dumnezeu, de pri-mari, de consilierii comunali, de organele Ministerului Muncii și în special de Camera de muncă, își duc o viață de muribunzi, lu-se aplică la școlile de corecție și la azilurile de vagabonzi.

Nu știi ce să faci în primul rând. Să plângi, să răzi, să protestezi, să arunci anateme, sau să le aplici o blagosloveală românească.

Dar să lăsăm comentariile pen-tru la urmă și să dăm întâietate lepletelor. Iată-le:

Lucrătorii — nu vorbesc de protipendada bugetară — acestor ateliere sunt plătiți în medie cu un salariu de 14 lei pe oră; lucrând șapte ore pe zi înseamnă un salar de 98 lei zilnic. Se va spune că e bine, este o existență asigurată. Dar vedeți are „Chira socoteală”.

98 lei pe zi ar însemna un sal-ar de 2940 lei lunar sau 35.770 lei anual. Din acest salar cu care s'ar putea întreține modest o fami-lie se scade următoarele su-me: 52 de duminici a 98 lei e-gal 5096 lei; 53 de sărbători bi-sericești, și băbești a 98 lei egal 5194; 35 zile punți și vacanțe ob-ligatorii de Paști și Crăciun 3430 lei; corporație și alte an-garale în 52 săptămâni 1144 lei fac un total de 14.964 lei care scăzut din salarul anual de 35 mii 770 lei rămâne lucrătorului anual suma de 20.906 lei adică lunar lucrătorul primește 1742 lei ceiace revine pe zi 57.30 lei.

Ce rezultă de aici? Că lucră-torul specialist, cu îndelungă pregătire de meserie, familiar, împovărat cu greutăți și angarale din toate părțile, trebuie să facă față vieții care se scumpește zil-nic cu minusculele sume de lei 57.30 pe zi.

Las pentru numărul viitor sa-lariile de nababi pe cari la pri-mesc belterii lucrătorilor, așa nu-miți ingineri.

Dar dacă despre lucrători, tr-scăunații dela primărie și dela conducerea atelierelor pot să le șnuie să plece, dacă nu le convi-

ne, în schimb nu tot așa stau lucrurile cu elevii acestor ateliere în număr de aproape cincizeci. Tratamentul care se aplică lor... e sub standardul, celui care se aplică la școlile de corecție și la azilurile de vagabonzi.

Rupți, zdrărețoși, cu picioarele goale, galbejiți, fără schim-buri, vara cu haine de iarnă, iarna cu haine de vară, croite la gustul iurnizorului sperțuitor, linsiși de primeneli iar cele pe cari le au sunt scoase cu din butoaie cu ulei și cârpite cu soa-ră de manila; într'un cuvânt o cohortă de iloși minori țărâți de o instituție oficială în condi-țiuni cerșetorești pe drumul vieții și patronul e Primăria.

Dar hrana, o lioarcă de zarzavat, făcută ta întâmplare și la capricia. Veți găsi hrean în mân-care de prune și ridiche în supă, morcovi în lasole și păstărnac în varză. Gătirea, servirea și calita-tea acestei mâncări repugnă pă-nă și porcilor dela fermele mo-dele.

Șa înșelege primăria și-și făurească muncitorii, lucrătorii și cetățenii?

Ne oprim aici. Nu vrem să dăm deocamdată nici un nume, nu vrem să ne at-tingem nici de chestiunea cum se fac angajările de lucrători în aceste ateliere; acestea toate le păstrăm pentru numărul viitor, dară un început de îndreptare nu se va face.

Ce cerem noi? Lucrătorii să lucreze toate zi-lele anului minus cele prevăzute de repausul duminical, iar ucen-icilor să li se aplice un trata-ment uman, și o îmbrăcăminte omenescă.

La Primăria de Verde sunt dot-consilierii de ispravă d-nii Gh. Angelescu și Dem. Rădulescu; să mai dea câte o rație pe la a-cesce ateliere, pentru că mâine o agitație dreaptă a lucrătorilor să nu o calificați de comunist.

Îndreptați lucrurile cât mai sunt de îndreptat d-lor ingineri și consilierii comunali.

Gh. T.

FALIMENTUL FASCISMULUI ROȘU

(Urmarea din pag. I-a)

ci satisfacerea imediată a miza-riei sociale în care inotau. Din cauza lipsei de indoctrinare a proletariatului rusesc, au fost împinse în „primul plan al miș-cării muncitorești, elementele cele mai inapoiate ale proleta-riatului”. Și atâta vreme cât, o minte unică și cinstită ca a lui Lenin a veghiat U. R. S. S.-ul toate au evoluat. Imediat ce au învins oculte primare și teroriste, s'a înșelată Bulația dictatura și falimentul au pră-sii Republica sovietică. În halul asta e azi.

Cauzele pentru cari au fost impusești cei 16 „trădători” ai patriei și umanității, sunt din comunicatul guvernului, urmă-toarele: 1. Au organizat un centru terorist troțchist-zino-vievist, cu precusul scop de-a asasina pe conducătorii guver-nului și ai partidului sovietic.

2. Au preparat și înfăptuit în Decembrie 1954, cu ajutorul teroristilor din grupul clandestin Nicolaiev-Kotolinov, „mărșavul” și asasinat al lui Ki-rov și 3. Intocmisăra echipa pen-tru suprimarea lui Stalin, Vo-roșilov, Jdarov, Kaganovici, etc.

Harta lui Stalin cu Troțchi e veche, și datează cam din vreme imbolnăvirii lui Lenin. Prin 1923 izbucnind criza în parti-dul comunist, Troțchi preconize-a o nouă orientare, prin desbirocratizarea partidului și împropătarea cu elemente tineresti. Stalin devenit peste noapte conducător al guver-nului, deschide focul de externu-puște. Văd că tu te-ai impușcat nimeni. I-ai legat la ochi pe toți. Nici nu vor să vadă căte mii infuleci pe lună. D-le Co-dreanu, toată suflarea românească s'a deșteptat și stăm în fața conștiinței ei, entremurându-ne de asasinarea orbilă a țării noastre deputat Stelescu. Acum vrei să bei și sânge de marec. Termină d-le Codreanu cred că-ți ajunge!

Trimeți români în pușcărie, iar d-ta benchetuești cu oculte-le ciocotești?

Spui că nu-ți place banii! Dece pui mâna pe ei? Îți place să numeri mii multe? Cu dl. Vaida nu mai ești dumșu?

Ți-este frate de luptă, acum? Pentru ce-ai dat voturile cetățeni-lor d-ta lui creștarii?

Îți plac creștarii? Văd c'ai lepădat țării și porți baine neamști. Mai dănuși spunea legionarilor că dacă te va prin-de cineva că iei bani să te impuște. Văd că tu te-ai impușcat nimeni. I-ai legat la ochi pe toți. Nici nu vor să vadă căte mii infuleci pe lună. D-le Codreanu, toată suflarea românească s'a deșteptat și stăm în fața conștiinței ei, entremurându-ne de asasinarea orbilă a țării noastre deputat Stelescu. Acum vrei să bei și sânge de marec. Termină d-le Codreanu cred că-ți ajunge!

Dimitrie Popa
comandant legionar

pilei lui Stalin erau: ZINO-VIEV, KAMENEV, Rykov, Noghin. Dar „prietenia” nu durează...

În 1925, Stalin se certă cu Romanov, care trecu în rându-rirea troțchistilor, atras de jus-tețea punctelor de vedere. Iar în 1926, cu ocazia celui deal 16-lea Conges, unde Zinoviev denunță public premedija eu-laciilor și a birocratiei, se pro-duce a doua ruptură.

Zinoviev și Kamenev, alături-rați grupului Troțchi, Radok, Preobrajenski, deschid lupta împotriva dictaturii personale a lui Stalin. Ei cereau: reînțoar-cerea la democrația leninistă și exterminarea birocratiei, corup-ției, dictaturii și a acelei politici economice, care a adus Ru-sia la foamete.

Drept răspuns Stalin a lu-țat la stăvilit. Pe Troțchi l-ai deportat. Kirov, Zinoviev și Kamenev, asasinați la rând cu mii de necunoscuți. Orice in-cercare cinstită de apărare a ideei comuniste e declarată sub-versivă și pusă la zid.

Calvarul pe care-l îndură azi, comunistii ruși e o ispășire a greselilor Revoluției sociale și o lichidare a imposturilor, cari au falsificat și exploatează muncitorimea. Dictatura lui Sta-lin va sfârși printr'o contrare-voluție uriasă a comunis-tului inițial, care curățindu-și uscăturile ce i-au împiedicat până acum evoluția, va păși în cele din urmă pe calea unor rea-lizări socialiste.

Stalin îneca în sânge, reac-țiunea firească a proletariatului rus. Evenimentele sângeroase de-acum, dau dreptate lui Pa-nait Istrati care din 1929 a strî-gat că în Rusia domnește olin-garhia unui capitalism camu-flaj, călețul unui dictaturii care asasinează, metode și fără scrupule, o idee și un popor. Birocratismul fascismului roșu nu va rezista forțelor uriașe ale proletariatului. Și va veni, o zi, când „trădătorii” de azi, vor fi apostolii de mâine.

ALEXANDRU TALEX

Cărti. Probleme. Idei

Între artă și desrobire

„Nici un artist-proletar. — oricât ar fi el de răsplătit de o societate nedreaptă. — nu va fi triumfător, atâta timp cât succesele sale vor fi rezultatul unei întâmplări, așa cum și e cazul meu, așa cum sunt alte câteva cazuri.

Nu datorită unei întâmplări, societatea umană trebuie să recunoască meritele unui om, — artist ori simplu muncitor, — și să le răsplătească. Această nenorocită stare de lucruri, luptătorii pentru dreptate trebuie să facă să înceadă, iar când ea vine să favorizeze pe vreunul dintre noi, să ne ferim de a o considera ca un triumf.

Noi avem datoria sentimentală, — care trebuie să fie istorică în luptele proletariatu- lui, — de a respinge orice reparație individuală a universalei nedreptăți și de a ne considera toți învinși, atâta timp cât frații de-ai noștri gem în lanțuri pier în întineric, ori sunt nevoiți să se prostitueze.

Un contemporan al lui Michelangelo, poetul Giovanni Strozzi, — privind cele patru statui alegorice: Ziua, Noaptea, Aurora și Crepusculul, iar în jurul soclului mausoleului Medicilor, — scrisese următoarele, admirând Noaptea:

„Noaptea, pe care o vezi dormind așa de grațios, a fost sculptată de un Inger în stâncă asta; și din moment ce doar me, trăește. Dacă nu crezi, des- teap't-o și îți va vorbi”.

Michelangelo îi răspunse cu versurile:

„Scump mi-e somnul. Imi e și mai scump să fiu de piatră, astăzi, când domnesc crima și rușinea. Nimic să nu văd, nimic să nu aud, mi-e marea ferire: iată de ce (te-aș ruga) să nu mă deștepti, ah, vorbește în cet!”

Urmasul cerea să fie lăsat să doarmă într-o vreme în care domneau crima și rușinea. Nu voia nimic să vadă: nu voia nimic să audă.

Michelangelo, deși glorios, deși cu lada plină de aur lângă el, era un sclav al puterilor din timpul său, cari îi cereau să-i imortalizeze. Și el, în loc să le sculpteze chipurile își sculpta propria-i durere, pesimismul său activ.

De atunci au trecut patru sute de ani. Și dacă nu mai avem deci și papi cari să ne tiranizeze, avem în schimb domnia acelorasi erime și rușini, domnie mult mai sângeroasă și mai nerușinată decât aceea de po vremea nobililor Renașterii italiene.

Care trebuie să fie datoria noastră, — a aceluia cari nu simțire și darul de a se exprima, — față de niște tirani cari vor să cumpere cu banii lor toate conștiințele, sau să înăbușe pe cele ce nu se pot cumpăra pentru ea astfel să-și continue dominația de sânge și de rușine?

Fără să aspirăm la formidabila putere creatoare a lui Michelangelo, noi trebuie să fim mai tari ca el, în lupta noastră cu asupritorii.

Neintrecutul artist florentin a genut de la un capăt la celalalt al luneei sale vieți, — a genut sculptând munși, ridicând catedrale, pictându-și credința și descriindu-și supliciu în versuri nemuritoare: le-a făcut pe toate căzând în genunchi, lăsându-se robit de teiarani vremii lui. Romain Rolland ni-l prezintă ca pe un invins al vieții, și ne cere să fraternizăm cu durerea universală:

„In această epocă de lași, cari tremură în fața durerei și revindicâ cu zgomot dreptul lor la fericire, care nu e cele mai adesea decât dreptul la nenorocirea altora. să îndrăsnim a

PANAIT ISTRATI

privi durerea în față și a o venera!”

Iată adevărul: dreptul de a fi fericit cu prețul nenorocirii altora! Dreptul de a triumfa călcând peste durerile semenilor tăi.

Putem noi revendica asemenea fericire?

Fericirea de a învinge singur. Fericirea de a răuși singur. Fericirea de a te bucura singur.

Dar nu trebuie nici să ne lăsăm striviți de durere, așa cum simte marile liberatori:

„Slăvită fie bucuria și slăvită durerea! Una și cealaltă sunt surorii, și amândouă sfinte. Ele făuresc lumea și umplu sufletele mari. Ele sunt țărâa, ele sunt viața, ele sunt Dumnezeu. Cine nu le iubeste pe amândouă, nu iubeste nici pe una, nici pe cealaltă. Și cine le-a gustat, cunoaște prețul vieții și pacea de a o părași”.

Pacea de a o părași...

Să ne prosternăm în fața oricărei pieci, și mai ales în fața aceleia de a părași viața după ce ai gustat din bucuriile și din durerile ei. Am simțit și eu oda ta pacea asta.

Pe atunci însă eram un invins al propriilor mele neliniști mai mult decât un invins al oamenilor. Astăzi nu mai sunt; m'am liberat; am fost liberat... dar eu singur!

Ce ne facem cu aceia cari așteaptă și ei ceasul liberării, cari se îndose și speră?

Pentru aceștia noi, cari n'am gustat poate toată bucuria și tot amarul existenței, avem datoria să nu închidem ochii, nici

asupra morții și nici asupra vieții. Noi trebuie să vorbim tare, nu încet, să vedem toate ororile și să ascultăm toate suspinele.

De mii de ani se glorifică numai cei victorioși. Ajunge!

Să răsturnăm cumpăna milenară a judecății și a egoismului și să ne declarăm solidari cu invinsii. Să fim toți învinși până n'o mai exista cuvântul învingere și nici învinșătorii.

Artistul, mai ales, trebuie să se aple în fruntea invinsilor și să facă din arta sa o armă, din succesul său o înfrângere și din bucuria sa o suferință.

Nu există artă mai mare, de cât aceea care luptă să întorneze dreptatea pe pământ, să facă pe oameni mai buni, să steargă lacrimile celor cari plâng, să dea pâine celor flămânzi și adăpost celor cari dorm pe-afară. Restul, tot restul: judecătă și egoism! Tre cut elădit pe cruzime, visuri sterpe, artă barbară.

— Statui... biftecurei”, a exclamat într-o zi, la Paris, sculptorul Brâncuși.

Artă... biftecurei”, fără suflet și fără idei, parazitism sentimental.

Iată de ce, noi artiștii-plebeieni, nu trebuie să călcăm pe urmele bătătorite de o societate care apune: nu trebuie să avem nici bucuriile, nici năzuințele ei.

Și iată de ce voi striga, tuturor aceluia cari mă cred fericit:

— Sunt un invins, și voi rămâne până nu vor mai exista invinși!

Panait Istrati

Curier Cruciat

MIHAIL BĂDULESCU. — S'a primit c. p. Trece pela redacție, când te vei însănătoși.

FRANCU. — E rugat să treacă pe la sediul.

GH. DUNGAN. — Primit amândouă scrisorile. Trap și suflet lângă d-ta cu n-rul viitor începem să-ți publicăm articolele.

In toamnă apare În lumea Mediteranei

roman de Panait Istrati Editura Cartea Românească

Balada fratelui învins...

In orașul ăsta a murit cineva...

(Inimă, inimă, nu striga...) A fost un flăcău care! cunoștea pe Dumnezeu... care se legase frate de cruce cu toți asupritii — mulți și goi, — inima minciunii s'o usucase, și din întunecare și noroi să ridice către cer și către soare toată gloata insetată de lumină și altare... A fost un flăcău, ridicat de jos, de lângă plug și tină, ce visa o lume mai senină pentru frații lui de jug și de nevoi, care se țarau prin pulbere și ploi urcând golgota unei vieți de câine, lepădând surusul și plămâni — Era trup din trupul țării de țărani, și se înalța biruitor prin ani... Era suflet ridicat din gîle și uzină învățat să strige — nu să plângă, — toată nedreptatea ce căzuta să-i frângă inima lui, — de vijelie și de stele plină... Se ridică, — încununat de-al cinstei laur — peste-orașul putred, peste țară, și tot aurul din lacrimi prefăcut în aur, tremura în rănecede palate când în drumul lui către dreptate, fătul glicii și al basmelor de eri ardea idoli și inălța străjerii...

Era cer din cerul țării românești și poveste din albastrelor-i povesti...

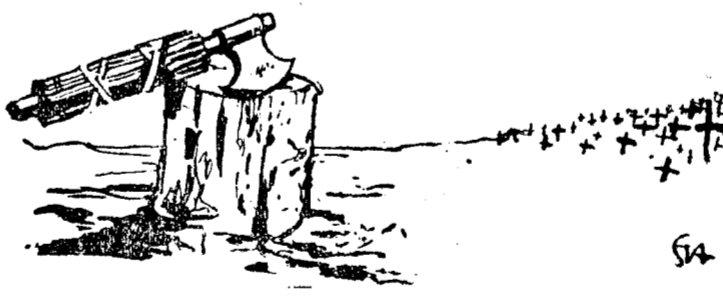
...Și într-o seară, seară de lumină, pleava țării i-a trimis în tină... Inima, biet ciob de curcubeu, s'a pierdut în slavă ca un smeu, și din doina vieții lui de jar a rămas un vers pe buze. — zâmbet rar... Ochii, ce ardeau iluzii și minciuni, s'au închis, — zădărnice genuni, peste noaptea ațipită 'n plete au căzut lueferi, pe indelete, și cu degetele lui de ger și sânge grele, ingerii aprind de-atuncia stele... Peste somnul veșniciei timpurii ning lueferii zăpezii trandafirii, valuri mici de cântec și de lună frunței, — disc frînt, — noaptea i-o fac bună... Peste pleoape, — căști de ceară și mărgean — torc pănjenii spumă de ocean... Și din trupul curuut de gloanțe și de ură gloata țării-a plămădit prescură...

Frate asuprit și frînt de viață, închină-te!... Într-o bună dimineață Pentru visul nostru de flămânzi și goi, pentru pâinea noastră, pentru noi, pentru răzvrătirea noastră de golani, a căzut flăcăul de nici treizeci de ani... Pentru cinste, pentru muncă, pentru soare, s'a stins flacăra nădejdei noastre proletare...

Frate vierme, frate Dumnezeu, vino 'n sufletu-mi cum eu 'n al tău, dar pășește încet și nu striga...

In orașul ăsta, a murit cineva...

ION AUREL MANOLESCU

TONY BULANDRA Vorbește „Cruciadei Romanismului”

Stagiunea teatrală va ridica peste o săptămână numai câteva cortine, — dintre care, una sau două, noi. Teatrul românesc va cunoaște în 1936—37 una din cele mai bogate stagiuni ale lui. Nu mai puțin de zece companii dramatice vor sluji scenei în anul dramatic pe al cărui prag ne aflăm. Cum teatrul „Regina Maria” este, după teatrul Național cel mai vechi slujitor al Taliei autohtone, am găsit de cuviință ca acum la începutul acestei noi și proaspete căătorii dramatice să sollicităm cuvântul d-lui Tony Bulandra, unul din cei patru directori ai teatrului și unul din cei mai desăvârșiți actori ai noștri.

D-l Tony Bulandra ne-a spus: — Incepem cu forțe și gânduri proaspete stagiunea cea nouă. Nu ne temem de concurență, pentru că noi căutăm

avea a alege între Don Carlos de Shiller și Napoleon Unique de Paul Reynald. Pe urmă o serie de premiere ce vor stârni senzație atât prin distribuție cât și prin montare.

Vom relua până în Crăciun, poate, Topaze și Nunta de argint.

Rămâne numai ca publicul, care are întotdeauna cu-ântul hotărâtor, să ne dea la rândul său concursul necesar...

E firesc cred să îl cerem... Am publicat scurtul nostru interviu cu d-l Tony Bulandra omițând întrebările puse de noi, tocmai pentru a nu știrbi cituții de puțin frumoșe gândurilor și năzuințelor d-sale.

Este semnificativ, foarte semnificativ chiar, entuziasmul și tineretea de care se dovedește animal codirectorul teatrului „Regina Maria”.

Noi, atenți la toate sforțările ce se fac în țara asta pentru ridicarea ei spirituală nu înțelegăm să rămânem cu mâinile în sân.

Pe cât omenește ne este posibil, vom ajuta prin anchete, interviu-uri și cronici legate de obiectivitate și adevăr, teatrul românesc și slujitorii lui.

Rămâne numai ca acest teatru oropsit până acum, să gătească mlaștinele, binemeritând grațitudinea noastră și justițiancând, frumos și onorabil, frații de cruce pe care o legăm astăzi cu ei...

Aiăt îi cerem noi. Puțin și ciștit...

— i. m. —

să slujim artei adevărate, nefiind negustori. De fapt este știut că, cu cât este mai numeroasă, cu atât concurența este mai puțin primejdioasă.

Lunga noastră experiență profesională ne face să judecăm astfel și să primim cu încredere viitorul. Camarazilor noștri dela cele câteva teatre noi căroră toamna aceasta le deschide pentru întâia oară porțile, le dorim tot succesul, — același succes pe care ni-l dorim și nouă, deși, atrași de nu știu ce miraj, câțiva tineri actori ai companiei noastre ne-au părăsit alăturându-se nouilor scene. Nu ne doare și nu ne înspăimântă de fel a această, hai să-i spunem, dezertare... Soarta și datoria acestui teatru a fost aceasta: de a forma elemente de talent cu care teatrul românesc să se mândrească...

Cred că îți amintești că și Vraca și Leny Caler și Finți și... în fine, mulți actori tineri de talent, de pe scena noastră și-au luat șborul. Că ne-au mai amintit sau nu, în urmă, îi privește. Noi îi urmărim întotdeauna și oriunde, cu același dragoste și cu același interes...

Despre stagiunea noastră viitoare, pe care am botozat-o acum, nuți pot încă da amănunte. Rădicăm cortina la 16 Septembrie.

Intrucât colegul meu Maximilian s'a întors de-abia azi din concediu plesa de deschidere nu am fixat-o încă. Vom

„CRUCIADA ROMANISMULUI” prin rubrică pe care astăzi o inaugurăm, va urmări, ajută și judeca teatrul românesc.

Domnii secretari literari ai tuturor teatrelor bucureștene sunt rugați a trimite orice anunțuri, însemnări sau note, pe adresa lui Ion Aurel Manolescu, secretarul de redacție al ziarului și cronicarul nostru dramatic.

Intindem — în numele celor treizeci de milioane de cetățitori ai noștri, — o frățescă mână de ajutor teatruului românesc pentru a-l sălta nepărat și demn din impasul în care se află.

Asasinat într'un spital

(Din ziarul RINACONZA, Neapole).

S'a întâmplat în România, patria mult civilizatăului domn Titulescu, care a numit la Geneva pe ziariștii italieni „sălbateci”!

La București, fostu deputat român, Mihai Stelescu pe când zăcea într'un spital așteptând să-i se facă operație, a tăbărit opt studenți și l-au ciuruit cu gloanțe...

„Civilizație!” d-le Titulescu.

CRONICA LITERARA

Pietro Mignosi și Gino Novelli: Poeme creștine F. Aderca: 1916, roman

In anul 1933, Pimen Constantinescu ne-a dăruit in „Caete trimesiale de poezie italiana”, traduceri din Pietro Mignosi și Gino Novelli. Editurile noastre încep să-i vândă marfa după 15 Sept. a. c. în felul acesta sântem lipșiți de cărți noi, pentru a le recomanda cititorilor noștri... Dar de multe ori și rafturile prăfuite sânt doldora de bijuterii rare.

Despre „Ausonia” d-lui Pimen Constantinescu, critica noastră s'a ocupat prea puțin sau de loc. Critici italieni însă recomandă acest fel de literatură. Se subliniază munca acestui literat tăcut și muncitor. Pe calea aceasta cultura câștigă mult, apropierea dintre popoare se îmbracă într-o haină de sărbătoare.

Prezentarea poeziei religioase dela „Tradizione”, e o cunoștință care ne duce în miezul prezentei lucrări poetice.

Pietro Mignosi (n. la Palermo, în 1895) e un religios pur.

El nu vede însă religia în conținutul poeziei, ci mănuiește prior „arta universală” cuvântul poetic. Deci pentru el poezia e un act religios:

„Poezia Dumnezeu „Printre oameni trumși și paternici.

„Trimită un omuleț „Trist și diform: poetul. „Oameni trec pe alături grăbiți „Si nimeni nu vede „Că, dacă-și deschida buzele „Pământul întreg înflorește „Si cerul se pleacă să-i dea un sărut”.

Această puternică inspirație se hărăște cu poezia ateistă și seacă. Grupul celor cinci poezii a noii poezii italiene, constituit din Giuseppe Antonio Borgese, Luca Pignato, Cabogero Bonavia, Pietro Mignosi și Gino Novelli

n'a atras încă poezii noștri, stricați de un futurism nerealizat, cât și de-o formulă liberă, carnală, pentru care nu e nici-o mișcare spirituală și estetică.

Pietro Mignosi a tipărit dela vîrstă de 16 ani (în 1911), poemele „Viziunile tăcerii”, apoi odeleroice „Căntecete canuniei” și poemul biblic „Emans”, după care urmară nenumărate volume de versuri și studii literare.

„Viziunile tăcerii”, numai în 32 pp., „Emans” numai în 12 pp. și „Le săgome valate”, soneti, numai în 16 pagini.

Pentru poezii noștri cari vor să-și vadă „poeziile” tipărite numai dela 100 pagini în sus, exemplul acestui poet este o bună măsură de tehnică a poeziei cu lingurița...

Nu mai Pimen Constantinescu ne-a dăruit traduceri din acest poet, studii, recenzii și însemnări au fost mai numeroase, așa că poetul e oarecum cunoscut. Poemele traduse snt alese din vol. „Cresțere”:

„O. Doamne, fă glasul poetului Tău

Ca vântul cu melodii străvezi; Prea este el ostentiv de ritmurile sale carnale Si'n inima sa nu trece cântec, ci sânge”.

Gino Novelli, născut la 10 Aprilie 1899, la Barrafranca, în Sicilia, a impus definitiv această școală poetică prin volumul său „Stea mai bună”. Cu „Stea mai bună”, Gino Novelli, a luat nenumărate premii literare. Volumul a fost foarte bine primit și în Franța, unde s'a bucurat de traduceri integrale. Deasemenea și în limba bulgară. Ordinea celorlalte mai bune volume, apărute în limba italiană e aceasta: 1. Novelli, 2. Leonida Repaci, Fratelli Ruppe, roman, 3. Amedeo Ugolini, I fuggiaschi, roman, 4. Ugo Betti, Canzonette-La morte, poezii, 5. Arnoldo Fratelli, Capogico, roman, etc., etc.

„Stea mai bună”, conține o sută de poeme, împărțite în trei grupuri: Rosario, Voto și Migliore stalla. Cartea aceasta de poezii e universală din manifestarea inspirației și-a materialului poetic. Simbolizează o revelație

spirituală. Concepția e religioasă, mijloacele de care s'a servit poetul e de substanță pură și străbate sufletul cu o interesantă seninătate:

„Pe-un vîrt de munți o cruce scundă Se 'ndurera în pacea lirii, Lar El în taină îmi șopti: „Ingenunchiază și desgroapă”.

Poezia lui Gino Novelli, desgruppă luminile ascunse în cutele sufletului, le avântă spre culmi. Unde inima se scaldă în suprema fericire. Din întunecata vale a plîngerii, cântecetele lui își caută lăreasta sufletului, contemplant marea Domnului și împrăstie din marea lui dărnicie:

Inima-mi arde ca lampa, Si-mi va arde calea. Eu o voi păzi de vîntul nopții Cu mîinile mele palide”.

D. Pimen Constantinescu ne promite alte frumuseți; colecția de poezii italiene în traduceri românești, a găsit în d-sa poetul ce ne trebuia. Oricât am lăuda acest om, nu-i putem găsi cuvântul, munca d-sale e cel mai frumos omagiu.

F. Aderca e un scriitor realist. A cunoscut succese cu „Mărturia unei generații” și aceia cartea de scandal „Aventurile d-lui Ionel Lăcustă-Termidor”, 1916, — noul volum apărut în editura Socec, e al 14-lea op. De astă dată romanțierul a fost prins de vârtejul literaturii războinice. Nu putem să spunem că d. Aderca a căzut în păcat, adică orice romanțier care se respectă trebuie să scrie și un ep din vremuri de războiu. D-sa, în anul 1915 ne-a dăruit câteva „note de războiu” în „Sânge încheag”. Erau acolo câteva adevăruri, cari se nasc azi cu mai multă putere în „1916”.

Romanul e scris ușor, foarte pătrunzător în eveniment, pe cari le desăfoară palpînd cu o deosebită vrajă. Adică, poate fi citit cu plăcere, de acei ce vor să mai trăiască emoții și vremi cari ne îngrozesc. După douăzeci de ani însă evenimentele s'au îmbrăcat cu aceiași haină de sărbătoare a războiului. Nenumărate turburări sociale, ne dovedesc

mișcări de fapte și oameni cari ne dau de gândit.

Am scris altă dată de literatura aceasta a războiului, care a fost o cantaminare pentru scriitorul român.

Romanul d-lui Aderca ne vine acum, c'am așa:

„Era un film cu acțiunea din 1916. Marlène Dietrich juca rolul unei tinere văduve de război de pe trotuarele Vienei, în ploaie, lălmăzind, în adăstarea unui client la portile unui teatru, noaptea, târziu Clientul se nimerșe a fi șeful serviciului de spionaș care izbit de frumusețea și farmecul trist, straniu, al tinerei văduve, îi propune un serviciu la cl. Fennac primelste, cu gândul de a-și găsi moartea ca și soful ei, pentru patrie”.

Din acest pasaj, ar urni mai tot romanul d. Aderca, ca simbol. D. Aderca a fost găsit bun să scrie un „roman de războiu”, pentru a servi literatura românească, pentru care a luptat în numeroase d-sale lucrări...

Virgil Treboniu

Stiri - fapte - evenimente

FRONT IMPOTRIVA TEROAREI

Scrisoare deschisă d-lui Virgil Madgearu

Veți recunoaște că dintr-o lipsă totală de autoritate, întinsul României Mari a fost cuprins de nebunia anarhiei.

Grăuntele de cavalierism pe care l'ai manifestat cu prilejul amenințării în serie ce le-ai primit de la "capitanul" cretin și sugaci, sălășliuitor la Carmen Sylva, mă îndrăgesc ați scrie și în scrisul meu să pun o brumă de nădejde.

Nu e nici locul și nici timpul să discut politica pe care o faci, precum nici să-mi spun punctul de vedere al meu asupra acestei politici.

În încleștarea abrutizantă de astăzi trebuie să ne înălțăm mult mai sus și pe planul de luptă cetățenească, întru salvarea gardaeană unu popor și izbăvirea acestuia de neam.

Din capul lucrului țin să te înconștientez de două lucruri și anume:

1. Caraghioasa mobilizare cu decretul politică-estii a zănatului "comandant" vătaf al lui Bentoin, desigur că ți-a făcut impresia unui joc de copii sanguinari, stimulați și încurajați în acest joc de niște părinți irresponsabili, și

2. Să nu te lăseze imbecilitatea Codreanului pentru simplul motiv că dacă în această țară s'ar hotărî ridicarea unui monument al lășității, ar fi nevoe numai de soclu, căci tipul reprezentativ îl întruchiează în mod deosebit măscuriul analitubet și limfaticii irresponsabili s'mănător de tabere, întredinși în lung și latul României.

Să nu te impresioneze, pentru că această canalie după ce înarmează mâna inconștientă a celor trei dela ocnă cari l'au ucis pe Duca se ascunde desmățat, răd'col și insinuant în casele lui Tăzlaşanu, Cerăianu, Zăvoianu, etc., pentru ca în urmă bălbăind și tremurând să se desolidarizeze și să-și anatemițeze tovarășii în fața Consiliului de război spre a-și scăpa leproasa-i piele; ordonă omorirea lui Ciumeții pentru a băga la Ciferință și chin pe comisarul Panova și colegii săi; dispune asasinarea lui Emil Socor pentru a declara apoi că n'el nu cunoaște pe atentator; stabilește până la amănunt bestiala asasinare a lui Stelescu și-și este frică să apară în fața justiției; oamenii lui măcelăresc pe inginerul Oscar Stoenescu la Galați și legionarii din tabăra sa dela Predeal își înmănează D-tale amenințarea scrii, pentru ca a dona zi să apară neroada eschibite în telegrame prin care — cusută cu sfoară de mână — dă cunoscuta dezavurare și califică de agenți provocatori pe instrumentele inconștiente ce-i execută sangunarele-i hotărâri și ticăloșele-i ordine eșite din căpătâra unui client a Pavilionului de furioși dela Măruța.

Lung ca un piston de Diesel motor, găunos ca o trestie, lipsit de creier ca o ploșniță — să-mi erte plesnița comparația — laș și umil ca o vulpe prinsă în capcană, iată cine se ridică în această țară pe morman de cadavre, pe anii de ocnă a inconștienților ce-l urmează și pe schilodirea unei generații studențești ce o mistifică și o rădăcește.

Terente, Tomescu, Necăpălăuanu, Niculăiță, Cocos, Coroi și alte specimen de bandiți cari au prădat și ucis la drumul mare, nu s'au desolidarizat de faptele lor, ba, dimpotrivă chiar s'au mândrit și au suportat consecințele isprăvi lor săvârșite; în timp ce acest bandit sadic, se desolidarizează de faptele săvârșite din ordinul său ba, mai mult chiar ar avea aerul de moralizator al unui popor și de îndrumător al unei generații. Vai, ce timpuri și ce moravuri!

Iată d-le Madgearu, omul zilei, susținut de forțele întunericului și pompat de inconștientia unor politicieni miopi în ceea ce privește viitorul și destinele acestui neam.

D-le Madgearu, vei mai recunoaște, că sub toate guvernele ministrilor de interne — cu excepția d-lui Maresal Averescu care a dat în primire fondurile secrete cu proces-verbal — au ajutat, simbrinat, subvenționat, încurajat și tolerat, mișcarea gardistă, cu toate manifestările, elucubrările și fără de legile ei, în așa fel încât această "gardă", a fost îndreptățită?! să comită crimele, asasinatelor și călcările de legi pe cari le-a săvârșit.

Apoi, toți ceilalți politicieni cari s'au perindat pe la ministerul Instrucțiunii — cu excepția d-lui Dr. Angelescu, care e sabotat în acțiunea sa — nu numai că nu au luat măsuri, dar au încurajat, dacă nu chiar au întredinșut predicile atâtaoare, ținute de pe amvonul școlilor precum și mișcărilor anarhice din Universități, frecându-se în palme și scărpându-se în barbă de bucurie, când "jidani" erau molestați, studenții cruciați hărțuiți și când "băieții entuziaști" stăpâneau strada și uneri aplicau câte o corecțiune chiar profesorilor.

Toate mișcăările sovine și anarhice — nu vorbesc de cele naționaliste — au servit ca instrument politic de diversione în anumite timpuri și împrejurări, pentru acoperirea incapacității, rapacității și lipsei de bun simț a conducerii guvernelor măsluite și măsluitoare de urne.

Se surpă Biserica...

S'au desbătut în coloanele "Cruciadei Românișmului" diferite probleme. S'a pus, de multe ori, problema preoțescă de către dl. Mihail Ștefan, colaboratorul nostru. Unii cititori i-au admis convingerile și propovăduirea sa mesianică; alții, cei cu vederile nu prea largi, l'au condamnat, spunând că lupă contra preoților, prin urmare, contra creștinismului. Acei care l-au condamnat confundă creștinismul lui Hristos, uman, înțelegător, fără ură, fără crime, cu popii hrăpăreți, răi, bețivi, plini de toate viciile, fără chemare divină la ultiar, ce și-au făcut din mistune o meserie de a câștiga mai lesne bani; iar din apostolat, o trambulină de-a ameiții oamenii și a-i țări în diferite partide politice. Am auzit spunându-se de unii că "Cruciada Românișmului" lupă contra creștinismului. S'ar putea una ca asta? "Cruciada Românișmului" a pornit lupta de trezire a masselor mistificate, duse în eroare cu false forme de creștinism, având ca temelie creștinismul, învățăturile lui Isus.

Prin urmare este o eroare să se eugete, măcar, că "Cruciada Românișmului" este anticreștină.

Cruciada Românișmului este numai contra preoților nevrândi, care ruinează creștinismul; după cum este în contra a tot ceea ce lovește viața noastră socială și morală. Nu zic, sunt și preoți buni, adevărați apostoli ai jertfei, dar majoritatea sunt atât de legați de materie, încât au uitat că sunt mijlocitori între om și Dumnezeu. Ca o dovă dă vie a acelor "popi ai păinii" este VASILE NECULAU, din com. Sârbii, jud. Dorohoi despre care s'a scris și anul trecut. După ce s'a făcut vinovat de delapidare de bani publici (una sută mie lei) de lovire, de diferite hoții, de blesteme, etc. vine astăzi cu fapte mult mai complicate.

Iată ce declară un pășit din satul Sârbii:

Studentimea a fost transformată într-o masă de manevră de către politicienii înrâiți.

Viciularea tinerimii, nemulțumită și neîndrumată pe căile bune, neajutorarea studenției la timp și cu mijloace eficiente, a împins acești tineri universitari în brațele slugoilor celor dela guvern, și cari cu toate ticăloșile săvârșite erau declarați tabu de către cei chemați și însărcinați să menție ordinea și să asigure viața și avutul cetățenilor.

Astfel s'a creat MITUL Codreanu, Moța etc.

Autoritățile când voiau să ia vre-o măsură legală împotriva turbulenților și pescuitorilor în apă tulbure, erau oprite de la aceasta de către ministrii respectivi, cu strașnica observație, că "nu cunoșc, înaltele interese de Stat", chiar azi vila subsecretarului de stat dela Ministerul de Interne servește ca lăcaș taberei "capitanului" care improșcă cu ordine de omorâre și de asasinare pe cetățenii unei țări, fără frică de pedeapsă și sfidând și bruma de legi ce a mai rămas să asigure bunul și viața norodului.

În atari condițiuni d-le Madgearu, acestui individ, străin de neam, lipsit de simțăminte românești, pornit pe panta de a dezagra și jugni un popor cu care el nu are și nu poate avea nici un fel de legătură, își poate permite ferocitatea de a împușca pe primul ministru în preajma Palatului Regal, de a hăcuți cu satârul bolnavi în spitale, de a maltrata pe cetățeni pașnici în diverse orașe ale țării (Galați) și de a trimite avertismentele-ultimatum, cum e cazul cu D-ta și alte personalități politice și de a îngădui unui Moța

să se răjoiască la Maresalul Averescu prin afișe necenzurate, fiind siguri că nu vor fi sancționați.

Dacă nu am crede în virtuțile acestui neam și în reacțiunea ce fatal trebuie să izbucnească, atunci cu drept cuvânt v'am spune: "Ale tale, dintru ale tale, Israele", și am termina.

Dar nu, avem convingerea că în această țară și în măruntăile acestui popor se va mai găsi acea încordare conștientă, care să salveze viitorul acestui neam de pe marginea prăpastiei, unde l'au împins nechibzuința unora și ticăloșia criminală a altora.

D-le Madgearu, împotriva Codrenilor, afișajii sau neafișajii, ascunși sau neascunși, conștienți sau inconștienți și

Pelerinaj la mormântul lui Mihail Stelescu

Duminică 6 Septembrie a. c., orele 10 dimineața, implinindu-se 8 săptămâni dela moar-

tea năpraznică a lui Mihail Stelescu, va fi la Bellu o rememorare pioasă.

Se va pune cu astă ocazie, la căpătâiul celui dispărut, o candelă, confecționată de muncitorii cruciați. Chemam pe astă cale pe cititori, prieteni și simpatizanți. Cu astă ocazie se va face un pelerinaj la mormântul lui Panait Istrati.

ABONATII nostri, cari nu primesc gazeta, sunt rugați să ne anunte printr'o c. p., ca să intervenim la Poșta.

TUTUROR celor cari ne scriu li se răspunde în ordinea primirii. Aveți răbdare și nu ne condamnați eu ușurință.

VLADIMIR CAVARNALI—Primește condoleanțele cele mai sincere, din partea cruciaților, pentru ireparabila pierdere a frățiorului tău.

D. Corbea

a forțelor oculte ce-i îndeamnă și întredinș în fărâdelegile lor, trebuie luptă imediată și fără cruțare, în altfel, un neam se înghebozează sub povara rușinii și viitorul românișmului adevărat, se trasează în negru-fumuriu, pe harta dezvoltării popoarelor.

Cine seamănă vânt culege furtună!

Ce e de făcut?

Înainte de a trage concluzii câteva constatări notorii: Politica ar trebui să fie stința de a gospodări o țară, de a-i chivernisi resursele și de a administra poporul printr'o disciplină organico-legală, asigurătoare de ordine și de bună viață a cetățenilor.

Așa ar trebui să fie; dar la noi politica s'a transformat în politicărie și orice grupare politică subordonează interesele statului interesului de partid, astfel că țara românească nu poate fi nici odată consolidată cu statul românesc; statul nostru e după capriciu și întâmplare, când liberal, când țărănist, când averescan și dacă vom stărui pe calea aceasta să nu ne surprindă dacă mâine, din calcule meschine și lașitate „națională” vom avea și un stat GARDIST.

Toți oamenii noștri de partid, au ajuns în așa un hal, în cât au politicizat, totul și toate, în dauna marelui norod, care este exploatat, jăcmănit, obidit și umilit de ultima stăpânire electorală sau de ultimul neisprăvit incetosmănat într'un ilic tricolor pe care-l compromise și cu un patriotism pe care-l speculează.

Vați făcut mrendrele destul; e timpul de a vă opri din jocul periculos ce-l practicați de un șir de decenți, transformând această țară într'un vast teren sportiv, iar poporul în-

tr'o minge de foot-ball, pe care o aruncați în mod nesăbuit de la unul la altul ajungând acum ca să vă fie arbitru pistolarul și satârșul dela Carmen Sylva.

Esti secretarul celui mai mare partid politic din opoziție, fă să se treacă pe planul al doilea toate sforările și intrigările Costăchiste, Potăreliste, Căliniste, Mihalachiste, Lupiste sau Iunianiste de pildă; nu vă mai torpilați din interese străme de grupare și personale; nu vă risipiți timpul și forțele cu obiective inexistente, inventate și imaginate; primiți frământările sociale cu seriozitate și scrutați grăjii viitorul acestui neam și interesele acestui obidit popor; printr'o scrutare în adâncile nevoi ale norodului veți descoperi INAMICUL IMEDIAT ȘI COMUN: anarhia extremei drepte (garda de fier) care profitând de slăbiciunile noastre, va trece de la asasinatul individual la masacrul în masă și dela amenințarea platonice la săvârșirea crimei pe teren.

Despoliticianizați-vă sufletele, inimile și mintea și investimântați-le cu ael românișm creator și constructiv, stăvilind vâul de anarhie, aruncat de interese prin mijlocirea unor inconștienți și criminali.

Din toată vâltoarea de astăzi și înmînicia care ne coboară la nivelul canibalic, un singur strigăt să iasă: să crape partidele, să crape statutele, să crape programele, să crape interesele personale, dar în schimb să trăiască, să se desvolte și să propăsească poporul acestei țări, care își perimând această țară într'un vast teren sportiv, iar poporul în-

„Presă „națională” și măcelul dela spitalul „Brâncovenesc”

Îți stă mintea în loc și ți se încreșteze carnea pe trup când citești ca cătă cruzime și bestialitate a fost asasinat nelericicul Mihail Stelescu.

Un om, înțuit de boală în pat, este atacat în camera lui dela spital de 10 indivizi perfect valizi și curiuți cu 40 gloanțe de revolver. Și ca și cum atâta n'ar fi fost îndeajuns pentru pedepsirea unei presupuse trădări și pentru salvarea ideei naționaliste, cei 10 „cavalieri ai Crucii Albe” sfârșite cu barda corpul din care viața dispăruse cu câteva momente mai trainta.

Iar după consumarea acestei eroice isprăvi, autorii măcelului se înclină și se îmbrășează. Iată că sfântul simbol al credinței creștine este luat complice la săvârșirea celei mai odioase păgândiri a preceptului biblic: „să nu ucizi”. După ce, mai întâi, fusese cu sălbătecie călcat în picioara prin participarea la odioasa crimă a unor studenți teologi. A unor viitori propovăduitori ai iubirii și înrățirii între oameni.

Este cineva să tăgăduiască adevărul că „reprezentații” dela spitalul Brâncovenesc au pus în totală umbră până și procedeele feroceilor gangșteri americani?

Dar asasinarea fostului deputat „gardist” dela Covurlui nu se limitează numai la concluziile de mai sus. Este cazul să ne ocupăm puțin de atitudinea presii bucureștene în fața „actului” celor 10 „băieți”.

Deocamdată, ztarele de informații se mărginesc să exploateze numai latura senzatională a trației întâmplări. E just că în unele foi politice au apărut articole de dezaprobare a „execuțiilor „trădătorului” Stelescu.

Dar ele sunt prea lade spre a da justa măsură a indignării. De-

sapii naționalismului mercede o aruncați în mod nesăbuit de la unul la altul ajungând acum ca să vă fie arbitru pistolarul și satârșul dela Carmen Sylva.

Ca un iureș, vulcanic, năvalnic, de nestăvilit să țâșnească spontan și cu toată răspunderea: FRONTUL IMPOTRIVA TEROAREI.

Front împotriva teroarei de sus ca și împotriva teroarei de jos; front împotriva teroarei de dreapta, împotriva teroarei de stânga, împotriva teroarei de mijloc.

Am convingerea că „Cruciada Românișmului”, al cărei colaborator sunt, împărtășește în totul această inițiativă ce izbucnește, din adâncuri și că împreună cu mine vă spune: să se spargă toată fronturile anchilozate și interesate, străbătute de suflul politicianist și să rămâie în picioare ca o permanentă veghe și ca un stăvilitor de netrecut: FRONTUL IMPOTRIVA TEROAREI.

Teroarea e primejdia iminentă; obiectivul imediat ce trebuie stins, este Frontul împotriva ei și orice întârziere atrage după sine răirirea rândurilor și intimidarea poporului lipsit de inițiativă și de îndrumare.

Mă adresez d-tale D-le V. Madgearu, ca unul care ești pus în cauză de către antropofagii de pe malul mării și totodată ca unul ce poți lua contact cu toate grupările politice, ca fiecare păstrându-și independența ideologică, să se cotopească ca unul singur în Frontul împotriva teroarei.

Veți intelege oare, măcar în ceasul al 12-lea, chemarea și geamătul unui popor, care se arșănește în dinți, privind la neputința celor chemați să-l cărmănescă și să-l apere? Veți intelege strigătul de alarmă ce-l țipăm din convingere și din grija ce purtăm acestui neam? Veți intelege ca peste cancanurile de partid să-ți pui toată personalitatea D-tale în joc — cu calitățile și defectele ei — pentru făurirea acestui mijloc de stăvilire a anarhiei ce o abate asupra noastră nemernicia unor oameni fără scrupule și fără conștiință? Veți intelege să pui viață din viața D-tale la alcătuirea acestui Front împotriva teroarei? Veți intelege să pui în joc — cu calitățile și defectele ei — pentru făurirea acestui mijloc de stăvilire a anarhiei ce o abate asupra noastră nemernicia unor oameni fără scrupule și fără conștiință?

Veți intelege să pui în joc — cu calitățile și defectele ei — pentru făurirea acestui mijloc de stăvilire a anarhiei ce o abate asupra noastră nemernicia unor oameni fără scrupule și fără conștiință?

„Presă „națională” și măcelul dela spitalul „Brâncovenesc”

„Presă „națională” și măcelul dela spitalul „Brâncovenesc”

„Presă „națională” și măcelul dela spitalul „Brâncovenesc”

„Presă „națională” și măcelul dela spitalul „Brâncovenesc”

„Presă „națională” și măcelul dela spitalul „Brâncovenesc”

„Presă „națională” și măcelul dela spitalul „Brâncovenesc”